

Streszczenie. Katecheza VI. Ks. Wiesław Łużyński. Kościół szansą, a nie zagrożeniem dla społeczeństwa obywatelskiego.

Kościół autonomiczny wobec państwa jest obecny w życiu społeczeństwa, głosi naukę moralną, prowadzi działalność duszpasterską, kształtuje właściwe postawy społeczne i obywatelskie.

Benedykt XVI wskazywał, że ważną kwestią w życiu politycznym jest sprawiedliwość. Realizacja sprawiedliwości jest zadaniem państwa, które stanowi prawo, dysponuje budżetem i prowadzi politykę. Kościół takimi narzędziami nie dysponuje, ale nie pozostaje na uboczu w realizacji tego zadania. Działalność Kościoła ma charakter pośredni, a mianowicie wskazuje i uwrażliwia na sprawiedliwość. Jest to kwestia natury etycznej, a tego rodzaju zagadnienia wchodzi w kompetencje Kościoła. Kościół jest specjalistą w sprawach ludzkich, uwrażliwia zatem na sprawiedliwość oraz mobilizuje siły duchowe, wzmacnia wolę, by jej postulaty zostały zrozumiane oraz zrealizowane w praktyce.

Wspólnota wiary służy społeczeństwu, prowadząc działalność edukacyjną. Kościół poprzez zakony, diecezje i parafie prowadzi wiele instytucji wychowawczych: przedszkoli, szkół a nawet uniwersytetów. Ambicją podmiotów, które je prowadzą, jest nie tylko przekazywanie wiedzy, ale także kształtowanie dojrzałych i zrównoważonych osobowości, formowanie aktywnych i odpowiedzialnych chrześcijan. Wszystko to sprawia, że wkład Kościoła w społeczeństwo obywatelskie jest szczególnie duży.

Kościół realizuje także programy formacyjne i prowadzi edukację obywatelską. Poprzez wspólnoty apostołskie, grupy i stowarzyszenia mobilizuje do zaangażowania na rzecz społeczeństwa. Wspólnoty Kościelne są szkołą demokracji, zaangażowania obywatelskiego i odpowiedzialności za dobro wspólne.

Innym obszarem, w którym Kościół okazuje się sprzymierzeńcem społeczeństwa obywatelskiego, jest działalność charytatywna. Państwo nie przewidzi wszystkich sytuacji niewystarczalności, wszystkich kryzysów, niezaspokojonych potrzeb jednostek, rodzin i wspólnot. Dlatego zawsze potrzebna będzie działalność samorządów, instytucji dobroczynnych, kościelnych instytucji charytatywnych, a przede wszystkim organizacji „Caritas”. Organizacje społeczne, instytucje kościelne są bliżej sytuacji kryzysowych, lepiej oceniają sytuację niewystarczalności i świadczą pomoc adekwatną do realnych potrzeb.

Kościół wspiera społeczeństwo obywatelskie również w wymiarze moralnym i doktrynalnym. Głosi wizję człowieka, który jest obdarzony wielką godnością. Został stworzony na obraz i podobieństwo Boże. Znakami tego podobieństwa są rozumność i godność. Człowiek jest aktywnym podmiotem, który samodzielnie kreuje swoją przyszłość, realizuje cele, urzeczywistnia swoje marzenia. Kościół naucza, że człowiek jest podmiotem, ośrodkiem i celem całego życia społecznego.

Ważnym elementem społeczeństwa obywatelskiego jest rodzina. Rodzina jest pierwszym i podstawowym przejawem jego społecznej natury. Jest najważniejszym środowiskiem wychowania, kształtowania cnót i formowania postaw. W rodzinie przekazywane są wartości takie jak solidarność, sprawiedliwość, miłość czy umiłowanie ojczyzny. Kościół otacza rodzinę opieką duszpasterską. Naucza o nierozzerwalności małżeństwa, znaczeniu więzi rodzinnych, o społecznej doniosłości rodziny i potrzebie wsparcia ze strony społeczeństwa i państwa. Jest więc sprzymierzeńcem, który wzmacnia podstawową komórkę społeczną.

Kościół, głosząc Ewangelię Chrystusową, krzewi w społeczeństwie ideę braterstwa. Pomaga patrzeć na drugich oraz odnosić się do nich jako do braci i sióstr. Wszystkich łączy wspólne ojcostwo Boga. Solidarność okazywana potrzebującym pomocy jest wypełnieniem przykazania miłości i pomocą okazaną samemu Chrystusowi utożsamiającemu się z człowiekiem w potrzebie.